

Arrest

nr. 108 448 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te

verlaten – asielzoeker. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de derde en vierde verzoekende partij vast.

De tweede, derde en vierde verzoekende partij zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten dat de moeder en drie kinderen vermeldt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk dertien en zes jaar oud) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

De tweede verzoekende partij werd geboren op 20 september 1996 en is zodoende net geen zeventien jaar oud, zodat van haar wel kan aangenomen worden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen en zij derhalve in eigen naam als verzoekende partij kan optreden.

2.2 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, en artikel 22 van de Grondwet, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in de eerste plaats beperkt tot een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij doet gelden dat zij en haar kinderen sedert november 2008 in België zijn, zij geen familiale, culturele, noch sociale banden hebben in Kosovo en haar kinderen in België schoollopen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan de verzoekende partij en haar gezin ontnomen werd. In deze stand van het geding is er dan ook geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar gezin. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de verzoekende partij en haar gezin ongeveer 33 jaar in hun land van herkomst hebben verbleven en niet aannemelijk maken dat het privéleven dat zij in die periode hebben opgebouwd niet zou opwegen tegen de periode van verblijf in België van ruim 4 jaar. (cfr. RvV 26 april 2012, nr. 80 231)

Waar de verzoekende partij aangeeft haar gezin bestaat uit drie schoolgaande kinderen, toont zij niet aan dat haar kinderen niet de nodige scholing kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen in hoofde van de verzoekende partij is tevens gericht aan de minderjarige kinderen, alsook werd ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij dergelijk bevel genomen, zodat niet kan worden voorgehouden dat met de concrete situatie van de verzoekende partij en haar gezin geen rekening is gehouden. Zij kunnen samen het grondgebied verlaten. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 10 juli 2012 onontvankelijk verklaard en heeft deze Raad het beroep tegen deze beslissing bij arrest van 21 december 2012 met nummer 94 303 verworpen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de medische situatie van haar minderjarig kind L.A.(...), blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend door de verzoekende partij en haar gezin, waarbij enkel medische redenen in hoofde van voormeld kind werden ingeroepen, op 19 juli 2011 ongegrond werd verklaard en dat deze Raad het beroep tegen deze beslissing bij arrest van 26 april 2012 met nummer 80 231 heeft verworpen. Waar de verzoekende partij tevens wijst op haar eigen medische problematiek, toont zij niet aan deze medische elementen vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis te hebben gebracht, zodat de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien belet niets de verzoekende partij om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen gelet op haar medische toestand, dan wel die van haar kind.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen heeft bijgebracht die zouden toelaten te concluderen dat er elementen zijn die hen verhinderen om elders een privé- en gezinsleven te leiden. Er is dienvolgens geen sprake van een gebrek aan eerbiediging ervan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate waarin de verzoekende partij stelt duurzame sociale banden in België te hebben ontwikkeld, dient erop gewezen dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Waar de verzoekende partij hierbij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft verricht, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 juni 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 6 mei 2013 opgenomen grond, volhardten zij in de middelen van het verzoekschrift.

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar ter terechtzitting louter volhardten in het verzoekschrift en zodoende geen enkele opmerking met betrekking tot de beschikking uiten, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van voornoemde beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET